

1

Cine sînt eu, de ce scriu și ce urmează

Pe cînd eram copil, am avut un vis îngrozitor. Se făcea că țineam în brațe capetele retezate ale surorii și fratelui meu mai mici. Erau inerte și tăcute, cu ochii tremurînzi larg deschiși și cu obraji roșii; eu eram atît de îngrozit, încît rămăsesem fără grai, la fel ca ei.

Visul meu s-a adeverit.

Și totuși nimeni nu îi va plînge, tot așa cum nimeni nu mă va plînge nici pe mine. Au fost îngropați fără nume, iar amintirea lor a fost ștearsă de cinci secole.

Eu sînt un vampir.

Numele meu este Vittorio, iar aceste rînduri le aștern în turnul cel mai înalt al ruinelor castelului de pe munte, adică locul în care m-am născut, în nordul extrem al Toscanei, cel mai frumos ținut din centrul Italiei. După criteriile generale, sînt un vampir remarcabil și foarte puternic, deoarece am trăit cinci sute de ani, încă din zilele mărețe ale lui Cosimo de Medici; chiar și îngerii stau mărturie pentru puterile mele nemăsurate, dacă știți cum să îi faceți să vă vorbească. În această privință trebuie să procedați cu mult tact.

Nu am nici o legătură cu „Adunarea Celor cu Grai Măiastru“, acel grup straniu de vampiri romantici din orașul

New Orleans, aflat în partea de sud a Lumii Noi, care v-au dăruit deja atâtea cronici și povestiri.

Nu am nimic de-a face cu acești eroi care au săvârșit fapte îngrozitoare, pe care apoi le-au povestit sub masca ficțiunii. Nu am nimic de-a face cu paradisul lor ademenitor situat în mlaștinile din Louisiana. Nu veți descoperi nimic în aceste pagini care să aibă legătură cu ei. De aici înainte, nici măcar nu îi voi mai menționa vreodată.

Și totuși ei au fost cei care m-au provocat să vă povestesc despre începuturile mele – parabola „nașterii“ mele – și să transform această parte a vieții într-un roman care să apară în lumea largă, unde ar putea intra în contact fie întâmplător, fie intenționat, cu tomurile lor faimoase.

Am dedicat secole din existența mea de vampir observației atente și studiului concentrat, fără a provoca vreodată furia semenilor mei și fără a le trezi suspiciunile sau conștiința.

Dar aceasta nu va fi o poveste despre aventurile mele.

După cum v-am mai spus, va fi povestea începuturilor mele. Am convingerea că destăinuirile mele vor fi cu totul originale pentru voi. Poate că atunci când voi fi terminat de scris cartea, voi deveni și eu, într-o oarecare măsură, un personaj din acel măreț roman-fluviu început de alți vampiri din San Francisco sau din New Orleans. Deocamdată, nu știu ce va urma și nici nu-mi pasă.

Când îmi petrec nopțile liniștite aici, printre ruinele căminului unde am fost atât de fericit în copilărie, printre pereții surpați și dărăpânați, printre tufe spinoase de mure și păduri bogate de stejari și castani, nu pot să nu retrăiesc cele întimplate, căci s-ar părea că am avut o soartă diferită de a tuturor celorlalți vampiri.

Nu sălaşluiesc mereu în acest loc.

Dimpotrivă, îmi petrec cea mai mare parte a timpului în acel oraș pe care îl consider a fi perla tuturor orașelor – Florența –, pe care l-am iubit din primul moment în care l-am văzut cu ochi de copil pe vremea când Cosimo cel Bătrîn conducea chiar el puternicul clan Medici, deși era cel mai bogat om din Europa.

Sub protecția lui Cosimo de Medici trăia marele sculptor Donatello, care făcea statui de marmură și bronz, alături de nenumărați pictori și poeți, scriitorii într-ale magiei și creatori de muzică. Marele Brunelleschi, cel care construise minunata cupolă a domului din Florența, mai proiecta o catedrală pentru Cosimo în vremea aceea, iar Michelozzo reconstruia nu doar Mănăstirea San Marco, ci începuse deja palatul lui Cosimo, care avea să fie cunoscut în timp sub numele de Palazzo Vecchio. Oamenii cutreierau toată Europa pentru Cosimo, căutând operele clasicilor uitați ai Greciei și ai Romei în librării prăfuite, pentru a fi transpuse apoi de către învățații săi în limba noastră maternă, italiană, limba pe care Dante o alesese, cu îndrăzneală, cu mulți ani în urmă pentru a scrie *Divina Comedie*.

Sub acoperișul lui Cosimo i-am văzut, pe vremea când eram un copil muritor al destinului și al visurilor mărețe, pe marii oaspeți ai Conciliului din Trent, care veniseră din Bizanțul îndepărtat pentru a remedia schisma dintre Biserica Răsăriteană și cea Occidentală: Papa Eugeniu de la Roma, Patriarhul Constantinopolului și împăratul răsăritean, Ioan al VIII-lea Paleologul. Da, i-am văzut cu ochii mei pe acești oameni măreți intrând pe porțile orașului, în timpul unei furtuni năprasnice, încununați de o aură inefabilă de glorie, și tot pe acești oameni i-am văzut ospătându-se la masa lui Cosimo.

Poate că v-am plictisit. Și aveți dreptate. Aceasta nu este o istorie a familiei de Medici. Dați-mi voie doar să vă mai spun că acela care susține că membrii acestei familii minunate erau niște ticăloși este un nebun. Ei au fost cei care i-au luat sub

protecția lor pe Leonardo da Vinci, pe Michelangelo și pe ceilalți artiști importanți. Și toate acestea numai pentru că un bancher, puteți chiar să-i spuneți cămătar, a dorit să confere măreție și frumusețe orașului Florența.

Voi reveni la Cosimo la momentul potrivit, și doar pentru a adăuga câteva cuvinte, deși trebuie să recunosc că mi-e greu să vorbesc pe scurt despre acest subiect; am să vă mai spun doar atât: Cosimo face parte dintre cei vii.

Eu umblu alături de cei morți încă din anul 1450.

Vă voi spune cum a început totul, dar dați-mi voie să mai fac o singură paranteză.

Să nu vă așteptați să folosesc expresii arhaice. Nu veți descoperi aici acea limbă pretențioasă menită să impresioneze zidurile castelurilor printr-o dicție rigidă și printr-un vocabular auster.

Eu îmi voi spune povestea natural, bucurându-mă de cuvinte, pentru că le iubesc cu adevărat. Fiind nemuritor, le-am cunoscut pe parcursul a patru secole în care limba s-a schimbat, de la piesele lui Christopher Marlowe și ale lui Ben Jonson pînă la cuvintele tăioase și colocviale dintr-un film cu Sylvester Stallone.

Veți vedea că sînt flexibil, curajos, iar pe alocuri chiar șocant. Ce altceva aș putea face, decît să îmi folosesc pe deplin capacitățile lingvistice...

Eu sînt un om al Renașterii. Așadar, locuința mea este în tregul univers, accept totul fără prejudecată și trebuie să cred că există o fărîmă de bine dincolo de ceea ce fac.

În ceea ce privește limba mea maternă, italiana, o veți ghici atunci cînd îmi veți pronunța dulce numele, Vittorio, și ea va avea un parfum deosebit în comparație cu celelalte nume presărate în text. Nu a existat vreodată o limbă mai melodioasă pe pămînt. Eu vorbesc toate celelalte limbi cu accentul italian pe care îl puteți auzi în zilele noastre pe străzile Florenței.

Pentru mine este o sursă de nesfîrșită bucurie faptul că victimele mele care vorbesc limba engleză găsesc dezmiardările mele atât de plăcute datorită accentului italian și a pronunției dulci și elegante.

Dar nu sînt fericit.

Să nu vă imaginați una ca asta!

Nu aș scrie o carte pentru a vă spune că un vampir poate fi fericit.

Am în aceeași măsură și rațiune, și suflet și am o imagine eterică despre mine, imagine creată probabil de o entitate superioară; această complicată țesătură a chipului meu eteric este ceea ce oamenii înțeleg prin suflet. Da, am un suflet. Oricît sînge aș bea, sufletul meu rămîne viu, făcîndu-mă să fiu mai mult decît un biet strigoii.

Da, aveți dreptate! Vă mulțumesc pentru răbdarea voastră! Este momentul să începem povestirea.

Vreau doar să vă mai ofer un citat dintr-un scriitor obscur, dar minunat, Sheridan Le Fanu; sînt câteva cuvinte rostite într-o stare de extremă anxietate de un personaj bîntuit din nenumăratele lui povești cu fantome, scrise cu atîta măiestrie. Acest autor, născut la Dublin, a murit în 1873, dar vă rog să observați cît de nou este limbajul său și cît de terifiantă este exprimarea capitanului Barton din povestirea intitulată *Cele ce ne sînt cunoscute*.

Oricît m-aș îndoi de autenticitatea celor despre care ni se spune că sînt revelații, există totuși un lucru îngrozitor în care cred cu toată convingerea: dincolo de lumea noastră există o lume a spiritelor – un sistem ale cărui meșteșuguri ne sînt, de obicei, ascunse, printr-o mare generozitate –, un sistem care uneori ar putea să ni se arate, iar altele chiar o face. Sînt sigur, de fapt știu cu certitudine, că există un Dumnezeu, un Dumnezeu aprig, că după răzbunare apar inevitabil remuşcările, în mod uimitor și misterios, dar în aceeași măsură inexplicabil și înfricoșător. Există un astfel de univers spiritual.

Dumnezeule Atotputernic, cit de mult am crezut în acest univers! Un univers malefic și implacabil, cu puteri nelimitate, ale cărui blesteme m-au urmărit și mă urmăresc și acum, făcându-mă să sufăr de chinurile celor damnați!

Ce ziceți de aceste rînduri?

Și pe mine mă impresionează la fel ca pe un simplu muritor. Nu cred că sînt în stare să vorbesc despre Dumnezeu ca fiind „aprig“, și nici despre universul nostru ca fiind „malefic“, dar există totuși o urmă sinistră de adevăr în aceste cuvinte, care nu sînt decît ficțiune, dar sînt scrise din adîncul sufletului.

Pentru mine sînt importante, deoarece eu port povara unui blestem îngrozitor și unic din punctul meu de vedere, fiindcă sînt un vampir. Ceilalți nu au cum să îmi împărtășească suferința. Cred că noi toți – oameni sau vampiri, toți cei care simțim și putem plînge – suferim de pe urma unui blestem – acela de a ști mai multe decît putem îndura, dar nu putem face absolut nimic împotriva puterii de atracție a acestei cunoașteri.

La sfîrșit, putem să reluăm această discuție. Pînă atunci, vă las să vă faceți o părere despre povestea mea.

Umbrele serii abia au apărut. Ruinele falnice ale celui mai înalt turn din castelul tatălui meu încă se înalță îndrăznește spre cerul împînzit de stele și astfel pot vedea de la fereastră dealurile îmbăindu-se în lumina lunii, văile Toscanei și valurile sculptoare ale mării care se întinde ceva mai jos de minele din Carrara. Adulmec vegetația înflorită a drumurilor abrupte și tainice de țară, unde irișii de Toscana formează niște pături luminoase albe sau de un roșu violent, pentru ca eu să le pot admira în întunericul de mătase al nopții.

Astfel protejat, scriu, pregătindu-mă pentru momentul cînd luna plină, dar palidă, se va ascunde în nori, lăsîndu-mă să aprind cele șase luminări ascunse de lucrătura bogată a șfeșnicului de argint ce stătea odinioară pe biroul tatălui meu.

Pe vremea aceea, el era un senior feudal de modă veche, care stăpînea acest munte și satele din jur, un aliat neclintit al Florenței și al conducătorului ei neoficial în vreme de pace, dar și de război. Pe atunci eram bogați și neînfricați; curiozitatea noastră nu avea limite și eram mulțumiți de viață.

Acum vreau să vă povestesc despre ceea ce am pierdut.

Scurta mea viață de muritor, frumusețea orașului Florența și splendoarea micii noastre curți – lucrurile pe care le-am pierdut

Aveam 16 ani când am murit. Eram înalt, iar pletele dese și castanii îmi ajungeau pînă la umeri. Aveam ochii căprui și atît de vulnerabili, încît abia îmi puteai înfrunta privirea, pentru că îmi dădeau aspectul unui androgin, cu un nas încîntător de îngust și nări tipice, și cu niște buze potrivite ca mărime, nici prea vo-luptoase, nici prea subțiri. Eram un băiat arătos pentru acele vreme-uri. Dacă n-aș fi fost frumos, nu aș mai fi în viață acum.

Așa se întîmplă cu toți vampirii, chiar dacă alții mă vor con-trazice. Frumusețea este cea care ne duce la pierzanie. Ca să vă explic mai clar, sîntem transformați în nemuritori de către cei care nu pot rezista farmecelor noastre.

Nu am un chip copilăros, ci mai degrabă angelic. Sprînce-nele mele puternice și închise la culoare se arcuiesc înalt de-a-supra ochilor, scoțîndu-le în evidență toată strălucirea. Fruntea ar fi prea înaltă dacă nu ar fi atît de dreaptă și dacă nu ar fi in-cununată de bucle bogate alcătuint un fel de cadru al întregii imagini. Am bărbia puțin prea fermă și prea pătrată față de restul trăsăturilor mele. Am chiar și o gropiță.

Trupul meu este bine făcut, puternic, cu pieptul lat, iar bra-țele vinjoase lasă impresia unui bărbat în toată firea. Ele, alături

de maxilarul meu neîndurător, îmi permit să mă dau drept un bărbat matur, cel puțin de la distanță.

Datorez acest fizic bine dezvoltat antrenamentelor asidue cu o sabie grea de luptă pe care le-am făcut în ultimii ani de via-ță, precum și vînătorilor aprige din munți, în care mă însoțeau șoimii mei și în care de obicei mergeam pe jos, deși la vîrsta aceea primisem deja patru cai, incluzînd acel exemplar maies-tuos, de rasă, crescut special pentru a-mi suporta greutatea cînd eram înveșmîntat cu armura.

Armura mea se află îngropată și acum sub acest turn. N-am folosit-o niciodată în luptă. Italia fierbea de atîtea războaie pe vremea mea, dar toate erau purtate de mercenari.

Tot ce avea tatăl meu de făcut era să își declare loialitatea absolută față de Cosimo și să nu permită nici unui reprezentant al Sfîntului Imperiu Roman, al ducelui de Milano sau al Papei din Roma să treacă împreună cu trupele prin munții noștri sau să se oprească în satele noastre.

Eram niște oameni neobișnuiți. Aceasta însă nu reprezenta o problemă. Strămoșii întreprinzători construiseră castelul cu 300 de ani în urmă. Familia noastră exista din timpurile lom-barzilor sau ale acelor barbari veniți din nordul Italiei și cred că singele lor curgea și prin venele noastre. Dar cine știe? De la că-derea vechii Rome, atîtea triburi invadaseră Italia...

Părinții mei adunaseră numeroase relicve păgine. Morminte străine, majoritatea foarte vechi, erau descoperite adeseori pe cîmpuri, alături de statuete micuțe de piatră ale unor zeițe pe care țărani încă le-ar mai fi adorat dacă nu le-am fi confiscat noi. Sub tumurile noastre se aflau tezaururi despre care se spu-nea că erau mai vechi decît Hristos pe acest pămînt, iar acum știu că acestea nu erau vorbe în vînt. Aceste ținuturi aparținu-eră unor oameni cunoscuți în istorie sub numele de etrusci.